

2007. november 15., csütörtök

13. teljes mértékben egyetért a 2007. november 8-i tanácsi nyilatkozatban megjelölt feltételekkel, amelyek alapján meg lehet majd ítélni, hogy Pakisztánban visszaállt-e az alkotmányos rend;
14. felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy ragaszkodjon ahhoz, hogy a pakisztáni kormány betartsa az együttműködési megállapodásban foglalt elveket, különösen a demokrácia- és emberi jogi záradékot; felhívja a Bizottságot, hogy készítsen jelentést az együttműködési megállapodás végrehajtásáról;
15. felhívja a Bizottságot, hogy ebben az összefüggésben vegye fontolóra a Pakisztánnak az oktatás, a szegénység csökkentése, az egészségügy és a segélyszolgálatok munkája érdekében a független nem kormányzati szerveken keresztül folyósított támogatások növelését;
16. kéri az EU tagállamait, hogy teljes mértékben tartsák tiszteletben az EU fegyver kivételre vonatkozó magatartási kódexét;
17. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezen állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányának, a Pakisztáni Iszlám Köztársaság kormányának és az ENSZ főtitkárának.

P6_TA(2007)0537

Éghajlatváltozási konferencia Bali szigetén

Az Európai Parlament 2007. november 15-i állásfoglalása a globális éghajlatváltozás 2 °C-ra való csökkentéséről – az előttünk álló út a Bali szigetén tartandó éghajlatváltozási konferenciáig és azon túl (COP 13 és COP/MOP3)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottságnak „A globális éghajlatváltozás 2 °C-ra való csökkentése – Az előttünk álló út 2020-ig és azon túl” című közleményére (COM(2007)0002),
- tekintettel az ENSZ éghajlat-változási keretegyezményére (UNFCCC), az UNFCCC Kiotói Jegyzőkönyvére és végrehajtásának eljárásaira,
- tekintettel az ENSZ Biztonsági Tanácsában az éghajlatváltozásnak a békére és biztonságra gyakorolt hatásáról folytatott, 2007. április 17-i vitára,
- tekintettel az ENSZ éghajlat-változási keretegyezménye (UNFCCC) részes feleinek elkövetkező 13. konferenciájára (COP13) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozájaként szolgáló, a részes felek 2007. december 3. és 14. között, Baliban, Indonéziában megrendezendő harmadik konferenciájára (COP/MOP 3),
- tekintettel az éghajlatváltozásról szóló korábbi állásfoglalásaira, különösen a globális éghajlatváltozás legyőzéséről szóló 2005. november 16-i⁽¹⁾, az éghajlatváltozásra vonatkozó, a montreali konferencia (COP 12-COP/MOP 2) eredményéről szóló 2006. január 18-i⁽²⁾, a repülés éghajlatváltozásra gyakorolt hatásának csökkentéséről szóló 2006. július 4-i⁽³⁾ és az éghajlatváltozásról szóló 2007. február 14-i⁽⁴⁾ állásfoglalására,

⁽¹⁾ HL C 280 E, 2006.11.18., 120. o.

⁽²⁾ HL C 287. E, 2006.11.24., 182. o.

⁽³⁾ HL C 303. E, 2006.12.13., 119. o.

⁽⁴⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0038.

2007. november 15., csütörtök

- tekintettel az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság által eljárási szabályzata 108. cikke szerint előterjesztett B6–0379/2007 és B6–0380/2007 számú szóbeli választ igénylő kérdésre, valamint a Tanács és a Bizottság nyilatkozataira,
  - tekintettel a 2007. március 8–9-i brüsszeli Európai Tanács elnökségi következtetéseire,
  - tekintettel eljárási szabályzata 108. cikkének (5) bekezdésére,
- A. mivel az éghajlatváltozás jelentős kihívás társadalmaink számára a XXI. században, amely számottevő negatív, globális környezetvédelmi, gazdasági, társadalmi és geopolitikai hatásokkal jár, továbbá veszélyeztetheti a nemzetközi békét és biztonságot is;
- B. mivel az éghajlatváltozás káros következményei egyenlőtlenül kerülnek elosztásra, és azonkívül, hogy környezeti katasztrófa, az éghajlatváltozás emberi jogi és globális egyenlőségi kérdéseket is felvet;
- C. mivel nem lehet megtagadni a szegényektől az elfogadható élethez való jogot;
- D. mivel az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi testület (IPCC) 4. értékelő jelentése megerősíti, hogy a gyorsuló ütemben zajló éghajlatváltozás kiváltója az emberi tevékenység, és az éghajlatváltozás már most komoly globális hatásokkal jár;
- E. mivel a világ sok részét érintik már a globális átlaghőmérséklet emelkedésének hatásai, és mivel a legfrissebb tudományos bizonyítékok alapján arra lehet következtetni, hogy az EU által kitűzött hosszú távú cél, azaz hogy az iparosodás előtti szinthez viszonyítva a felmelegedést 2 °C-ra kell csökkenteni, valószínűleg nem elégséges az éghajlatváltozás jelentős negatív hatásainak elkerüléséhez;
- F. mivel például Tuvaluban, Bangladesben és Afrika Száhel-övezetében az éghajlatváltozás káros hatásai már készítették népcsoportokat lakóhelyük elhagyására;
- G. mivel az IPCC említett értékelő jelentése megállapítja, hogy a globális átlaghőmérséklet 0,74 °C-kal növekedett az elmúlt 100 évben, és mintegy 0,7 °C-kal fog tovább növekedni a már kibocsátott, üvegházhatást okozó gázok miatt; ezenkívül a jelentés becslése szerint a globális átlaghőmérséklet ebben az évszázadban további 1,8 vagy akár 4 °C-kal növekedhet a társadalmi fejlődés függvényében;
- H. mivel ebben az évben – az Európai Űrügynökség (ESA) legújabb műholdas adatai szerint – a nyári jégolvadás az Északi-sarkon olyan méreteket öltött, hogy most először lehetővé tette a hajók számára az Atlanti-óceán és a Csendes-óceán közötti északnyugati átjárón való áthaladást, és mivel ez a gyors éghajlatváltozás további jele az Északi-sarkon;
- I. mivel az éghajlatváltozás hosszú távú probléma, és mivel a rövid távú intézkedések önmagukban nem elegendőek az éghajlatra gyakorolt pozitív hatások előidézéséhez;
- J. mivel az iparosodott országokat nagy felelősség terheli a kibocsátott, üvegházhatást okozó gázok légköri felhalmozódása miatt; mivel a változékonyabb éghajlat sokkal inkább sújtja a legszegényebb országokat és népeket;
- K. mivel a 25 legnagyobb szennyező ország felel az üvegházhatást okozó gázok globális kibocsátásának 83 %-áért, és az egy főre jutó kibocsátás a fejlett országokban sokkal nagyobb, mint a fejlődő országokban;

2007. november 15., csütörtök

- L. mivel Stern-jelentés becslése szerint a cselekvés elmaradásából eredő gazdasági, társadalmi és egészségügyi költségek a világ GDP-jének évi 5–20 %-át teszik ki; mivel az UNFCCC és az Európai Bizottság szerint egy eredményes éghajlati politika költségei az éves globális GDP-növekedést a várható növekedésnek csak egy töredékével, 0,12–0,19 %-kal csökkentenék, nem számítva a kapcsolódó környezetvédelmi és egészségügyi előnyöket vagy az energiabiztonság javulását;
- M. mivel mind az IPCC-jelentés, mind a Stern-jelentés megerősíti, hogy a fejlődő országokat különösen veszélyezteti az éghajlatváltozás a nagyobb kitettségük és sebezhetőségük miatt; mivel az emberek által előidézett éghajlatváltozás a mezőgazdaságra és a hidrológiai rendszerekre, az erdőkre, a halászatra, az egészségügyi és gazdasági infrastruktúrára gyakorolt káros hatásokat fog eredményezni, és mivel ezek a hatások növelni fogják a szegénységet, és súlyosan veszélyeztetni fogják a millenniumi fejlesztési célok elérését;
- N. mivel a Világbank becslése szerint évente 10–40 milliárd USA-dollárra lesz szükség a legszegényebb országok „éghajlatbiztos” fejlődéséhez, és mivel az erre szánt kiigazítási alapokhoz való hozzájárulások az előrejelzések szerint eddig mindössze évente 150–300 millió dollárt tesznek ki;
- O. mivel az energiatakarékos, forráshatékony, megújuló és kis kibocsátású technológiák további fejlesztésébe és alkalmazásába történő gyors beruházáshoz szükséges ösztönzők biztosítása érdekében kötelező érvényű kibocsátáscsökkentési célokat kell kijelölni;
- P. mivel a kibocsátáscsökkentés hosszú távú céljaira vonatkozó, széles körű nemzetközi megállapodás elengedhetetlenül fontos az üvegházhatást okozó gázok alacsony kibocsátásával járó technológiákra vonatkozó beruházási biztonság nyújtása, valamint az energiahatékonyság biztosítása, és a nem kompatibilis energetikai infrastruktúrába történő beruházások elkerülése érdekében;
1. sürgeti az EU-t, hogy erősítse meg vezető szerepét, és törekedjen konkrét együttműködésre a Baliban tartandó éghajlatváltozási konferencián és azon túl, továbbá törekedjen arra, hogy az ülésen megállapodás szülessen a 2012 utáni időszakra kialakítandó nemzetközi éghajlat-változási megállapodás – amely összhangban áll azzal a céllal, hogy az iparosodás előtti szinthez viszonyítva a felmelegedést 2 °C-ra kell csökkenteni – realizisztikus kereteinek kialakításához szükséges tárgyalási megbízásról; úgy ítéli meg, hogy az Európai Unió azáltal bizonyíthatja vezető szerepét, hogy számos kormányfőt küld Baliba, ami egyszerre mind egyértelművé tenné, hogy az éghajlatváltozás sokrétű probléma, amelyet nem csak a környezetvédelmi minisztereknek kell megvitatniuk;
2. úgy ítéli meg, hogy a jövőbeli rendszernek az UNFCCC és a Kiotói Jegyzőkönyv kulcsfontosságú elveire és mechanizmusaira kell építenie figyelembe véve a közös, ugyanakkor differenciált felelősségeket; úgy gondolja, hogy a Bali-mandátumnak az alábbi elemeken kell alapulnia:
- hosszú távú cél az általános felmelegedés növekedésének az iparosodás előtti szint 2 °C alá történő csökkentésére, ami az üvegházhatást okozó gázok globális kibocsátásának 2050-re legalább 50 %-kal történő csökkentését jelenti az 1990-es szinthez képest,
  - kötelező érvényű célok az összes iparosodott ország számára,
  - a kibocsátás csökkentésére irányuló erőfeszítésekben való szélesebb körű részvétel, különösen a feltörekvő gazdaságú országok által igazságos és arányos célok révén,
  - felső határérték megállapítására és kereskedelemre irányuló globális rendszer,
  - az alkalmazkodásra irányuló megerősített pénzügyi mechanizmusok, különös tekintettel a vízkészletekre,
  - hatékony ösztönzők, beleértve adott esetben a piaci alapú eszközöket, az erdőirtás és a terület-felhasználásból adódó kibocsátások elkerülésére, beleértve a fenntartható mezőgazdasági gyakorlatok támogatását,

2007. november 15., csütörtök

- pénzügyi és egyéb eszközök a tiszta fejlesztés, technológiaátadás és -fejlesztés érdekében,
  - megállapodás legkésőbb 2009-re;
3. hangsúlyozza, hogy az erőforrások fenntartható felhasználására és a kibocsátáscsökkentésre vonatkozó céloknak hosszú távú célon kell alapulniuk; úgy véli, hogy jelenlegi tudásunk alapján elsődrendű fontosságú, hogy a globális kibocsátási csúcs az elkövetkező tíz éven belül tetőzzön, a légköri szén-dioxid-koncentráció 450 ppm alatt maradjon, és hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása tovább csökkenjen a természetes szén-dioxid-elnyelők felszívó képessége által fenntartható szintre;
4. kéri, hogy fordítsanak kellő figyelmet a tudományos közösség azon figyelmeztetéseire, amelyek szerint a globális felmelegedés 2 °C-ra való csökkentése mint nehéz feladat önmagában nem minősül biztonsági normának, mivel továbbra is rendkívül súlyos hatásokat és következményeket von maga után;
5. emlékeztet arra, hogy az iparosodott országoknak – a Kiotói Jegyzőkönyvet eddig még nem ratifikáló országokat is beleértve – vezető szerepet kell játszaniuk az éghajlatváltozás világszintű megfékezésében, és el kell kötelezniük magukat, hogy kibocsátásukat 1990-hez képest 2020-ra legalább 30 %-kal, illetve 2050-re 60–80 %-kal csökkentik; úgy gondolja, hogy a jövőbeli rendszernek 2050-ig ki kellene jelölnie az utat, összhangban a hosszú távú céllal, és öt éves időközönként kellene teljesítenie a közbeeső célkitűzéseket, aminek során és a kötelező érvényű célokat a legfrissebb tudományos ismeretekre alapozva kell rögzíteni és felülvizsgálni;
6. ennek kapcsán üdvözli az Európai Tanács 2007. március 8–9-i ülésén elfogadott uniós célt, amely szerint az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását az 1990-es szinthez képest 2020-ra 30 %-kal kell csökkenteni, feltéve hogy a többi fejlett ország hasonló kibocsátáscsökkentés mellett kötelezi el magát, és hogy a gazdaságilag fejlettebb fejlődő országok is hozzájárulnak a csökkentéshez felelősségükhöz és képességeikhez mérten, továbbá elismeri az EU által elfogadott azon kötelezettséget, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását az 1990-es szinthez képest 2020-ra legalább 20 %-kal csökkentsék attól függetlenül, hogy a 2012 utáni időszakra születik-e globális megállapodás;
7. hangsúlyozza, hogy a CO₂-kibocsátás érzékelhető csökkentése csak nemzetközi szinten érhető el, az iparosodott országok fő kibocsátóinak bevonásával és az újonnan iparosodott országok részvételének biztosításával;
8. úgy véli, hogy a fejlődő országoknak kibocsátási határértékeket kellene elfogadniuk fejlődési szakaszuknak, egy főre eső kibocsátásuknak, kibocsátáscsökkentési potenciáljuknak, valamint műszaki és pénzügyi képességeiknek megfelelően;
9. úgy véli, hogy az EU-nak és más iparosodott országoknak társfinanszírozás – többek között hivatalos fejlesztéstámogatás (ODA) – és kapacitásépítési intézkedések révén támogatniuk kellene a fejlődő országokat a fenntartható és hatékony technológiák kialakításában annak érdekében, hogy közülük a gazdaságilag fejlettebbek legkésőbb 2020-ig elkezdhesék a kibocsátás, illetve a szénintenzitás csökkentését;
10. emlékeztet arra, hogy az IPCC a politikai döntéshozóknak készített közelmúltbeli jelentésében elismeri az atomenergiának, mint az üvegházhatást okozó gázok kibocsátás-csökkentése választási lehetőségének szerepét; úgy véli, hogy ésszerű esetben az energiaszükségleteket az összes rendelkezésre álló szénmentes forrásból vagy kis kibocsátású technológiából, beleértve az atomenergiát, kell kielégíteni;
11. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a harmadik országoknak nyújtott fejlesztési segélyekre irányuló valamennyi EU-projekt tartsa tiszteletben és kövesse a helyes környezetvédelmi politika alapelveit;
12. úgy véli, hogy szükséges azon megoldások ösztönzése is, amelyek lehetővé teszik az üvegházhatást okozó gázok 2020-ra 30 %-kal való csökkentésére irányuló cél teljesítését;

2007. november 15., csütörtök

13. aggodalmát fejezi ki a trópusi erdők kiirtásának gyors üteme miatt, ami világszinten az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 20 %-áért felelős, valamint a természetes szén-dioxid-elnyelők globális felszívó képességére és a biológiai sokféleségre, továbbá a szegény közösségek megélhetésére kifejtett negatív hatás miatt, és ezért kéri, hogy az efféle ösztönzőket Európában és világszerte hatékonyabban integrálják az adományozók által nyújtott segélyek kiosztási folyamatába;
14. úgy véli, hogy létfontosságú lesz stratégiai partnerséget kialakítani a trópusi erdők kiirtásában leginkább érintett országokkal; meggyőződése, hogy az erdőirtás elkerülésére létrehozott, teljesítményen alapuló ösztönzőknek a jövőbeli éghajlat-változási rendszer részét kell majd képeznie;
15. úgy véli, hogy ezen ösztönzőket országspecifikus mércékhez kell igazítani (a korai fellépések figyelembevételével), illetve ökológiai kritériumoknak, fenntarthatósági szabályoknak és a felelősségteljes kormányzás garanciáinak kell kísérnie őket; fenntartja, hogy az elnyelőkhez nyújtott hitelek ideiglenes jellege azt jelenti, hogy állandóságukért az országoknak kell felelniük, amikor a kötelező célok teljesítése érdekében használják őket;
16. úgy véli, hogy a közös célok eléréséhez szükséges a biológiai sokféleségre, az elsvatagosodásra és az éghajlatváltozásra vonatkozó főbb ENSZ-politikák és a kapcsolódó, az egyezményben részes felek folyamatban lévő nemzetközi konferenciáinak hatékony összehangolása; ezért hangsúlyozza, hogy a javasolt enyhítő és alkalmazkodási intézkedések végrehajtása során összehangolásuk és hatékonyságuk érdekében mindennemű ellentmondást el kell kerülni;
17. szükségesnek látja a bioüzemanyagokkal kapcsolatos nemzetközi keretmegállapodást és tanúsítási rendszert, amelynek célja a többek között az erdők kiirtásából és a tőzeglápok felégetéséből eredő káros környezeti hatások és a rendkívül magas CO₂-kibocsátás megelőzése; ennek kapcsán szükségesnek tartja a második generációs bioüzemanyagok kutatását, fejlesztését és előmozdítását;
18. hangsúlyozza az iparosodott országok azon erkölcsi kötelezettségét, hogy az alacsony jövedelmű, sérülékeny országoknak kiszámítható és következetes módon nyújtsanak fokozott pénzügyi és kapacitásépítési támogatást a kockázatcsökkentésre és az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodásra; kéri különösen az UNFCCC keretében már meglévő alapok – így a kiigazítási alap, a legkevésbé fejlett országok (LDC) alapja, a rendkívüli éghajlat-változási alap (SCCF) és a globális környezetvédelmi eszköz (GEF) – kiigazításával kapcsolatos stratégiai prioritás (SPA) megerősítését;
19. megerősíti támogatását a tiszta fejlesztési mechanizmusok folytatólagos használatát, mint az éghajlatbarát technológiák előmozdításának eszközeit illetően; hangsúlyozza, hogy a tiszta fejlesztési mechanizmus 2012 utáni folytatásának és továbbfejlesztésének feltételeit a lehető leghamarabb meg kell teremteni; kiemeli, hogy a hatékonyságot szigorúbb fenntarthatósági kritériumok, jobb kormányzás, egyszerűsített adminisztratív eljárások, valamint az ágazati tiszta fejlesztési mechanizmus felé történő lehetséges elmozdulás révén kell javítani; hangsúlyozza azonban, hogy különálló mechanizmusként ez csak ideiglenes megoldásnak tekinthető, és továbbra is a kvóták igazságos és arányos elosztásán alapuló globális szénkibocsátás-korlátozást kell célként kitűzni; fenntartja a Kiotói Jegyzőkönyvben elfogadott elveket, amelyek szerint a hazai csökkentéseket a rugalmas mechanizmusok alkalmazásának ki kell egészítenie;
20. felhívja a Bizottságot, hogy az Európai Kibocsátáskereskedelmi Rendszer felülvizsgálata során a tiszta fejlesztési mechanizmus javítása érdekében kezdeményezze az erdősírtési és visszaerdősítési projektekhez, valamint a fenntartható erdőgazdálkodási projektekhez nyújtott kibocsátási hitelek értékelésének módosítását;
21. ismételten sürgeti, hogy a légi és a tengeri közlekedési kibocsátásokat foglalják bele az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásával kapcsolatos nemzetközi kötelezettségvállalásokba a 2012 utáni időszakban;
22. sajnálattal tölti el, hogy az ICAO-t nem készítették fel arra, hogy bármilyen jogi eszközt találjon az üvegházhatást okozó gázok légi közlekedés általi kibocsátásának korlátozására, jóllehet az ICAO már több, mint 10 évvel ezelőtt megkapta ezt a feladatot;

2007. november 15., csütörtök

23. aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a Föld erőforrásainak egyre nagyobb arányát fordítják állattenyésztésre; emlékeztet a FAO 2006. novemberi „Az állattenyésztés hosszú árnyéka” című jelentésére, amelynek becslése szerint a húspar és az állattenyésztés a világ üvegházhatású gáz kibocsátásának 18 %-áért felelős; hangsúlyozza, hogy a 2012 utáni időszakra vonatkozó nemzetközi éghajlat-változási megállapodásba bele kell foglalni a fenntartható állattenyésztés kereteit;

24. javasolja felülvizsgálni, hogy a világszerte évi 60 millió tonna metánt kibocsátó szeméttelpek milyen mértékben számolhatók fel és hasznosíthatók energia-előállításra az üvegházhatás és az embereket fenyegető veszélyek mérséklése érdekében;

25. elismeri azokat a lehetőségeket, amelyeket az éghajlatváltozás elleni küzdelem nyújt a technológiai fejlesztéseknek és a fenntarthatóbb társadalmak megteremtésének előmozdítása révén; mivel a gazdaság szén-dioxid-mentesítését szolgáló politikák számos technológiai területen jelentős üzleti lehetőségeket rejtenek, mint pl. az energiahatékonyság, a megújuló energiaforrások, a technológiák megosztása, a szén-dioxid kivonása és tárolása stb. terén; további erőfeszítéseket kér a tagállamoktól ezen beruházások elősegítése és a tiszta technológiák kutatását előmozdító adójellegű ösztönzők biztosítása érdekében;

26. úgy véli, hogy a tiszta technológiák piacra jutását olyan korlátok akadályozzák, mint a fosszilis tüzelőanyagok szubvenciója, a behozatali vámok és a szakértelem hiánya; meggyőző erőfeszítésekre szólít fel az UNFCCC és a Kiotói Jegyzőkönyv értelmében ezen korlátok felszámolása, valamint a fenntartható technológiákba való beruházásokra kialakítandó pozitív ösztönzők létrehozása és a vállalkozásösztönző modellek nagyobb mértékű alkalmazása, különösen pedig az iparosodott országok és a fejlődő gazdaságok közötti rendkívül szoros és átfogó partnerség érdekében;

27. fenntartja, hogy a globális kibocsátások csökkentése nem vezethet más olyan veszélyekhez, mint például az atomfegyverek elterjedése vagy a terrorizmus; ezért úgy véli, hogy a nukleáris területet ki kell zárni a tiszta fejlesztési mechanizmus és az együttes végrehajtás, illetve egyéb olyan mechanizmusok köréből, amelyek célja a fejlődő országokban megvalósított kibocsátáscsökkentés kompenzálása;

28. elismeri, hogy a tiszta technológiák esetében jellemző szellemi tulajdonjogi illetek gátolhatják az ilyen technológiák fejlődő országoknak történő átadását; hangsúlyozza, hogy az energiahány elleni küzdelem és a fenntartható fejlődés biztosítása érdekében az iparilag fejlett és a fejlődő országok között szellemi tulajdonjogokra vonatkozó partnerségeket kell létrehozni a szellemi tulajdonjogok tiszteltben tartásának biztosítása és egyben a technológia átadásának megkönnyítése érdekében;

29. elismeri, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos, az eltérő nemzeti kötelezettségvállalásokból eredő árkülönbségek a verseny torzulását eredményezhetik, a kvv-k számára is; felhívja a Bizottságot, hogy behatóan foglalkozzon e kérdéssel olyan eszközök kialakítása révén, amelyek a környezetvédelmi célkitűzések és a WTO szabályai között nagyobb mértékű összhangot teremtenek; elismeri, hogy a valamennyi verseny-érzékeny ágazatra kiterjedő, kötelező érvényű nemzetközi referenciaértékek és kötelezettségvállalásokat előnyben kellene részesíteni a kereskedelmi partnerek közötti torzulások ellensúlyozását célzó határkiigazítási intézkedések esetleges elfogadása helyett;

30. a szénkibocsátás hatékony korlátozásának és kereskedelmének hiányában támogatja a kötelező érvényű kibocsátáscsökkentési kötelezettséget nem vállaló országokban az energaintenzív iparágak ágazati célkitűzéseit, amelyek kiegészítik az iparosodott országok kötelező érvényű kibocsátási célkitűzéseit és a hozzájuk kapcsolódó, a technológiatranszferre vonatkozó kötelezettségvállalásokat; úgy véli, hogy e célok és/vagy referenciaértékek különösen lényegesek a globális versenyben részt vevő energaintenzív ágazatok (acél-, papír- és cementipar) esetében, és az első lépést jelentheti a kereskedelmi partnerek közötti torzulások kiegyenlítése felé;

31. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az ENSZ éghajlat-változási keretegyezménye titkárságának azzal a kéréssel, hogy azt juttassák el valamennyi EU-n kívüli szerződő félnek és az egyezmény megfigyelőinek.